

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΚΓ΄

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἐκαστοῦ. ἔτους καὶ εἶναι ἑτήσιαι. — Γραφεῖον Διευθ. Ὁδὸς Σταδίου 32.

1 Φεβρουαρίου 1887

Ὁ Ὁλίας Βερτέ (Elie Berthet), πρεσβύτερος πάντων τῶν ζώντων γάλλων μυθιστοριογράφων, καὶ ὁ μόνος ἔτι περιωχόμενος ἐκ τῆς περιαλήτου ἐκείνης μυθιστοριογραφικῆς πλειάδος, ἣν ἀπετέλεσαν ὁ Δυμάς, ὁ Σύζης, ὁ Φεβάλ, ὁ Βαλζάκ, ὁ Σουλιέ καὶ ἡ Σάνδη, εἶνε σήμερον πλέον ἢ ὀγδοηκοντούτης. Τὰ μυθιστορήματά του, ὧν ἤρχισε τὴν συγγραφὴν νεαρὸς ἔτι μαθητὴς, μολὶς εἰκοσαετής, ἀποτελοῦσι σήμερον ὑπερεκατοντάτομον συλλογὴν, ἔχουσι δέ, πλὴν ἄλλων καλῶν καὶ ποικίλων ἀρετῶν, τὸ σπάνιον τοῦτο καὶ μοναδικόν ἴσως ἐν Γαλλίᾳ προσόν, ὅτι οὐδεμία αὐτῶν σειρὰ ὀφείλεται εἰς ξένην συνεργασίαν. Χρηστὸς ἀληθῶς τῶν γραμμάτων ἐργάτης, ὁ Βερτέ παρ' οὐδενὸς ἐδανείσθη, οὐδενὸς τὴν ἐργασίαν ἐξεμεταλλεύθη, οὐδ' ἐκάλυψε ξένους κόπους διὰ τοῦ ἰδίου ὀνόματος. Δὲν ἔχουσιν ἴσως τὰ ἔργα του τὰς ἰδιότητας, αἵτινες ἐκρίνοντο μὲν ἄλλοτε ἀρεταί, κατεδικάσθησαν δὲ σήμερον πλέον ὡς ἐλαττώματα, τῶν πλείστων προϊόντων τῆς καλλιοτέρας γαλλικῆς μυθιστοριογραφίας: τὸ ὑπεράνθρωπον τῶν χαρακτῆρων, τὸ ἐζητημένον καὶ θαυμαστὸν τῶν περιπετειῶν, τὸν ληκυθιεὸν ὄγκον τῆς φράσεως. Διακρίνονται ὁμῶς δι' ἄλλων, μετρίωτέρων μὲν ἀλλ' ἀνθρωπινωτέρων προτερημάτων: τῆς φυσικότητος περὶ τὴν εὑρεσιν, τῆς ἀληθείας τῶν τε πραγμάτων καὶ τῶν προσώπων, καὶ τοῦ ἀνεπιπλάστου καὶ ἀχραιφνοῦς αἰσθήματος, ὅπερ δὲν ἐξάπτει μὲν εἰς φλόγας τὸν λόγον αὐτοῦ, ἀλλὰ θάλλει ὁμῶς ἡρέμα καὶ συγχινεῖ τὸν ἀναγνώστην. Τὰ προτερήματα ταῦτα ἔχει ἡ μυθιστορία, ἥς ἀρχόμεθα σήμερον δημοσιεύοντες τὴν μετάφρασιν. Ὁ Ἐμπρηστής (Incendiaire) εἶνε ἐκ τῶν νεωτάτων ἔργων τοῦ συγγραφέως, ἐλπίζομεν δὲ ὅτι οἱ ἀναγνώσται τῆς Ἑστίας ἐθέλουσιν ἀνομολογήσει, ὅτι τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ ὠδήγησεν, ὡς πάντοτε, ἡ ἀδιάπτωτος ἡμῶν ἐπιθυμία νὰ παράσχωμεν αὐτοῖς ἀνάγνωσμα τερπνὸν καὶ εὐάρεστον.

Σ. τ. Δ.

Ο ΕΜΠΡΗΣΤΗΣ

(Μυθιστορία Ὁλ. Βερτέ. — Μετάφρασις Α. Β.)

Α΄.

Ὁ Ἀόρατος.

Ὅλίγα τινὰ ἔτη πρὸ τῆς ὀλεθρίας εἰσβολῆς, ἥτις τοσαύτας κατέλειπεν ἐν Γαλλίᾳ πενήτιμους ἀναμνήσεις, οἱ κάτοικοι δῆμων τινῶν τοῦ Μορβάν διετέλουν περίτρομοι ἐξ ἐπανειλημμένων πυρκαϊῶν, αἵτινες ἐλυμαίνοντο τὴν χώραν. Ἰδίως δὲ οἱ τῆς Βωβραί, μικρᾶς πόλεως, κειμένης εἰς τριῶν ἢ τεσσάρων λευγῶν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ Κλαμεσύ,

κατεῖχοντο ὑπὸ διαρκoῦς ἀγωνίας. Ἡ Βωβραί, ἣν καλοῦμεν μικρὰν πόλιν, ἀπλῶς καὶ μόνον ἵνα τὴν εὐχαριστήσωμεν, οὐδὲν ἄλλο κυρίως εἶνε ἢ κόμη μεγάλη, χιλίων ἢ χιλίων διακοσίων τὸ πολὺ ψυχῶν. Τρεῖς δὲ πυρκαϊαὶ εἶχον ἐκραγῇ ἐν αὐτῇ ἐντὸς ἐνὸς μόλις μηνός, ἐκτὸς τῶν ἐν τοῖς περιχώροις, καὶ εὐκόλιν εἶνε νὰ ἐννοηθῇ πόσον δίκαιος ἦτο καὶ βάσιμος ὁ τρόμος τῶν κατοίκων.

Καθ' ὃν χρόνον ἀκμαῖος ἐκράτει ὁ ἐναγωνίως οὗτος φόβος, χλιαράν τινα ἐσπέραν τοῦ αὐγούστου ἡμέρας καυστικωτάτης, νεανίας τις, φαεινόμενος εὐπορος τεχνίτης, ἐξήρχετο τῆς πόλεως προφανῇ σκοπὸν ἔχων νὰ περιπατήσῃ. Ἦτο ὑψηλός, εὐσωμος, καὶ τὸ ἦθος αὐτοῦ ἐμαρτύρει βώμην συνάμα καὶ χάριν. Ἡ μελάγχρους καὶ κανονικὴ μορφή του, ἣν ἐλαφρὸν περιέβαλλε γένειον, ἐξέφραζε νοημοσύνην καὶ εὐπροσηγορίαν καὶ τοι δὲ οἱ γαλανοὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἦσαν ἐνίοτε πληρεῖς μελαγχολίας, τὸ εὐμόρφον αὐτοῦ στόμα ἐφαίνετο διαρκῶς ἑτοιμον εἰς μειδίαμα.

Εἶπομεν ὅτι ὁ νέος ἐφαίνετο τεχνίτης, διότι ἦτο ἀπλούστατα ἐνδεδυμένος. Ἐφερε περισκελίδα καὶ κολόβιον ἐξ ἐρέας, χιτῶνα χρωματιστόν, πῖλον ἀχύρινον χονδρόπλεκτον, ἀλλὰ πάντα ταῦτα καθαριώτατα καὶ μετὰ χάριτος, ἣν πολλοὶ τῶν ἀπὸ τῆς πόλεως κομψευτῶν ἠδύναντο νὰ ζηλεύσωσι.

Ὁ νέος οὗτος ἐφαίνετο δημοτικώτατος καὶ ἀγαπητὸς ἐν Βωβραί. Οἱ κάτοικοι δέ, οἵτινες ἦσαν συνηγμένοι πρὸ τῶν θυρῶν των, ἵνα δειπνήσωσι προχείρως ἢ δροσισθῶσι καὶ συνομιλήσωσι, προσεφώνουν αὐτὸν ἀπαρρχόμενον μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης.

— Ὁ Κ. Νοέλ, ὁ μηχανικός! ἔλεγον. Καλημέραν Κύριε Νοέλ! Ζέστη σήμερον, ζέστη πολλή! Ὡραῖος καιρὸς διὰ τ' ἀμπελία! θὰ τρυγήσωμεν γρήγορα. Τί λέτε; θὰ μᾶς ἀφήσουν τέλος πάντων ἡσυχους αὐτοὶ ποῦ μᾶς καίουν τὰ σπίτια;

Ὁ Νοέλ ἀπεκρίνετο εὐγενῶς καὶ προσηγόρως εἰς τοὺς ἀγαθοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους.

— Ἄς προσέχῃ καθεὶς τὸ σπίτι του ὡς τὸ σπίτι τοῦ γείτονος, ἔλεγε. Νὰ βοηθοῦμεθα μετὰ ξύμας, ἀλλ' ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μας πρῶτον νὰ περιμένωμεν βοήθειαν.

Ἐχαιρέτιζε δὲ διὰ τῆς χειρὸς καὶ παρήρχετο, μὴ παρατηρῶν, ὅτι αἱ ὠραιότεραι νεάνιδες ἐτόξευον ἐπ' αὐτὸν τὰ βλήματα τῶν, καὶ ὅτι αἱ μῆτερες πολλὴν διάθεσιν εἶχον νὰ τὸν κρατήσουν ἵνα συνομιλήσωσι μικρὸν μετ' αὐτοῦ.

Μετὰ μικρὸν ὁ Νοέλ εὐρέθη ἔξω τῆς πόλεως. Βλέπων δὲ ὅτι δὲν παρετρεῖτο πλέον, μετέβαλεν ἐντελῶς ἦθος. Ἀντὶ τῆς φαιδρότητος ἐκείνης, ἣν ἐξέφραζε πρὸ μικροῦ ἡ μορφή του, ἡ φυσιογνωμία του ἐσκυθώπασε καὶ τὸ βῆμά του ἐγένετο βραδύτερον.

Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει ὀπισθεν τῶν μεγάλων νεφῶν, ἅτινα εἶχε συναθροίσει ὁ καύσων, παντελῆς δὲ ἡρεμία κατεῖχε τοὺς ἀγρούς, πλὴν ὀλίγων ἔτι φωνῶν, ἀκουομένων που καὶ που ἀπὸ τῶν ἀμπελώνων. Ὁ περιπατῶν ἔβαινε ὁδὸν ὀρεινὴν καὶ μονήρη. Φθὰς δὲ εἰς διασταύρωσιν τῆς ὁδοῦ πρὸς ἄλλον πλάγιον δρόμον, ὅστις ἐφαίνετο περιτρέχων τὴν πόλιν, ἔστη καὶ ἐθεώρησεν ἐμπρὸς του. Κάτι ἐσεῖετο ὑπὸ μικρὰν συστάδα δένδρων, μετ' ὀλίγον δὲ ἀνθρωπὸς τις φορῶν ἡριμνημένον σκιαδίου καὶ φέρων, πλὴν τῶν ἄλλων ἐργαλείων του, τὴν μικρὰν σημαίαν τῶν ἐπαρχικῶν ὁδοστατῶν, κατηνύθη πρὸς αὐτόν.

— Σὺ εἶσαι, Γριβέ ; ἡρώτησεν ὁ Νοέλ, ἅμα ὡς ἐκεῖνος ἐπλησίασεν εἰς ἀπόστασιν φωνῆς. Ἐφοβοῦμην μήπως εἶχες ἀφήσει τὴν θέσιν σου.

— Ὅχι, ὄχι ! κύριε Νοέλ. Πῶς ; Θὰ φύγω πρὶν ἔλθῃ ἡ κανονισμένη ὥρα ; Εἶμαι δημόσιος ὑπάλληλος, ... καὶ ἂν μ' ἐβλεπε κανεὶς ἐπιθεωρητῆς ... Ἐπειτα ἐπερίμενα νὰ ἔλθετε ἀπόψε.

Ὁ τίτλος οὗτος δημοσίου ὑπαλλήλου ὃν ἐλάβανεν ὁ ὁδοστάτης, προὐκάλεσεν ἀσθενὲς μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ Νοέλ.

— Ἦναγκάσθην κ' ἐγὼ νὰ μείνω ἀργὰ εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου, εἶπε τείνων τὴν χεῖρά του πρὸς τὸν Γριβέ. Τί νέα λοιπόν ;

— Τίποτε· οἱ ἄνθρωποι πηγαινοέρχονται εἰς τὰ κτήματά των, καθὼς πάντοτε.

— Πῶς ; δὲν ἐπέρασαν τὴν ἡμέραν τίποτε ἄγνωστοι ἄνθρωποι, ἀλλῆται, ἐπαίται ; ..

— Δὲν ἄφησα τὸν δρόμον οὐδὲ στιγμὴν δὲν εἶδα τίποτε.

— Εὐχαριστῶ, Γριβέ. Αὔριον νὰ ἔχῃς πάλιν τὰ μάτια σου ἀνοικτά. Ἀφοῦ οἱ κακοὶ ἄνθρωποι σηκώθηκαν εἰς τὸ πόδι, πρέπει νὰ σηκωθοῦν καὶ οἱ καλοί. Θὰ τοὺς πιάσωμεν ὡς τὰ ὕστερα. Τώρα πηγαίνω νὰ ἰδῶ μήπως ἀνεκάλυψε τίποτε ὁ Γιάννης ὁ Ῥεβού, ὁ τυφλοποντικῆς.

— Καὶ ποῦ εἶνε ὁ πτωχὸς ὁ Γιάννης ; κύριε Νοέλ ;

— Ἐκεῖ κάτω, εἰς τὸ ἀμπέλι τῆς Ῥιγγῶ, ἀπὸ τὸ μέρος τῆς πόλεως. Εἶνε ἄνωρὶς ἀκόμη, καὶ δὲν πιστεύω νὰ ἐτελείωσεν.

— Κάτι ἔχετε, κύριε Νοέλ ! Εἶνε τώρα κάμ-

ποσος καιρὸς ποῦ μοῦ φαίνεσθε μελαγχολικὸς καὶ πολὺ ἀλλαγμένος.

— Ἐγὼ μελαγχολικός ; καὶ διατί ; ἡρώτησεν ἀμέσως ὁ Νοέλ. Μ' ἀνησυχοῦν, εἶνε ἀλήθεια, αὐταὶ αἱ πυρκαϊαί, ἀλλ' αὐτὸ εἶνε φυσικόν. Εἶμαι σχεδὸν ὁ ἀρχηγὸς τῶν πυροσβεστῶν τῆς Βωβραί, διότι ὁ Κ. Δυβάλ, ὁ ἀρχιτέκτων, ὁ ὁποῖος εἶνε καὶ ὑπολοχαγὸς μας, ταξιδεύει πάντοτε, κ' ἐγὼ μόνος τὸν ἀναπληρῶν.

— Αὐτὸ εἶνε μόνον ; Ἐμένα μοῦ φαίνεται. . .

Ἄς ἦνε ! Τὰ μυστικὰ σας εἶνε μυστικὰ σας.

— Ὀνειρεύεσαι, καλέ μου Γριβέ, ἀπήντησεν ἀποτόμως ὁ Νοέλ. Χαῖρε. Πηγαίνω, μήπως μοῦ φύγῃ ὁ Γιάννης, κ' ἔχω νὰ τοῦ ὁμιλήσω.

Ἐσφιγξε καὶ πάλιν τὴν χεῖρα τοῦ Γριβέ, ἰσχυρότερον μάλιστα ἢ συνήθως, καὶ ἀπεμακρύνθη ἐνῶ ἐκεῖνος παρηκολοῦθει αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματός σείων τὴν κεφαλὴν.

Ὁ Νοέλ εἶχε μεγάλως συγκινηθῇ ἐκ τῆς ὀξυδερκειᾶς τοῦ ὁδοστατοῦ, κ' ἐνῶ εἰσήρχετο εἰς τὴν ὁδόν, ἥτις ὡς εἶπομεν, περιέτρεχε τὴν πόλιν, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν.

— Θεέ μου ! Φαίνεται λοιπὸν ἀπὸ τὸ πρόσωπόν μου ;

Κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα ἡ Βωβραί εἶχε περίβολον ὑψηλῶν τειχῶν, ἐφ' ᾧ ἱκανῶς ἐναθρόνουνται οἱ σημερινοὶ τῆς κάτοικοι. Καὶ κατεστράφησαν μὲν ἤδη ἀπὸ μακροῦ τὰ τεῖχη ἐκεῖνα, ἀλλὰ διακρίνονται ἔτι που καὶ που ὄγκαι παλαιᾶς τοιχοδομῆς καὶ σπάνια τινὰ ἐρείπων λείψανα, χρησιμεύοντα ὡς ὄρια κλήρων ιδιωτικῶν, θεωρούμενα δὲ ὑπὸ τῶν ἐγγχωρίων ἀρχαιολόγων ὡς κατάλοιπα τῶν παλαιῶν οχυρωμάτων τῆς πόλεως.

Ὁ δρόμος δὲν ἔβαινε ὁ Νοέλ εἰσέδυν ἐλικοειδῆς ἀνάμεσον τῶν βρυσσκεπῶν ἐκείνων πετρῶν, ἀρχαίων συντριμμάτων, ὅπου ἔθριθεν ὁ θάμνος καὶ ἡ κνίδη. Οὐδὲν οἶκημα εἶχε τὴν κυρίαν αὐτοῦ εἰσόδον ἀπὸ τῆς βαθείας ἐκείνης καὶ ἀνωμάλου ὁδοῦ, τῆς ἀπροσίτου εἰς ὑποζύγιον. Κατὰ σπάνια δὲ μόνον διαλείμματα ἐφαίνοντο μικραὶ τινες ταπειναὶ θύραι, προδήλως κηπαῖαι. Ὁ τόπος ἦτο ἔρημος, ὀλίγα δὲ τινὰ δένδρα, αὐτοφυῆ καὶ ἀκαλλιέργητα, προέχον κατὰ τὴν ἐσπερινὴν ἐκείνην ὥραν ἀμυδρόν τι σκότος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Ἄλλ' ὑπῆρχε φαίνεται κάτι προκαλοῦν ἐκεῖ τὴν περιέργειαν τοῦ Νοέλ, διότι ἔστη αἰφνης ἐνώπιον τοῦ χου μακροτέρου τῶν ἄλλων καὶ κάλλιον διατηρουμένου.

— Ὁ τοίχος τοῦ κήπου τῆς, ἐψιθύριεν. Ἴσως εἶνε ἐκεῖ, ὀλίγα μόνον βήματα μακρὰν μου. Κ' ἔμενε ἀκίνητος.

Αἰφνιδίως ἤκουσε βῆμα γοργόν πρὸ αὐτοῦ, ἀλλὰ μάστιγ προσεπάθησεν νὰ διακρίνῃ τὸν φεύγοντα. Εἶδε μόνον μορφὴν ἐλαφρὰν ὀλισθαίνουσαν παρὰ τοὺς γηραιούς ἐκείνους τοίχους.

Ἡ πρώτη τοῦ Νοέλ ιδέα—ιδέα ἐρωτευμένου

— ὑπῆρχεν ὅτι τὸν κατεσκόπευέ τις ἴσως, ἵνα συλλάβῃ τὰ μυστικά τῆς καρδίας του. Ἄλλ' εὐθύς ἀμέσως τὸ πνεῦμά του, ἐξημμένον ἐκ τῶν πυρκαϊῶν, αἵτινες ἐμάστιζον τὴν πόλιν καὶ τὰ περίχωρα, παρέσχεν εἰς αὐτὸν ἄλλην ἐξήγησιν.

— Μήπως ἀπειλεῖται ἐκείνη αὐτὴν τὴν φερόν; διενόηθη. Ὡς τὸν ἀνακαλύψω αὐτὸν τὸν πλάνητα.

Καὶ ἤρχισε τρέχων καὶ φωνάζων.

Οὐδεμίαν ἔλαβεν ἀπάντησιν καὶ ὁ φεύγων ἐφευγε πάντοτε. Ἄλλ' ὁ Νοέλ, εὐκίνητος καὶ βωμολαχός, δὲν ἀπεθαρρύνετο. Δυστυχῶς ὁ δρόμος, σκοτεινὸς καὶ ἀνώμαλος, ὡς εἶπομεν, ἐκάμπτετο ἀδιακόπως, ὥστε ὁ Νοέλ, καίτοι μόλις εἴκοσιν ἀπέχων βήματα τοῦ φυγάδος, δὲν κατῴρθου οὔτε τὸ πρόσωπόν του νὰ ἴδῃ, οὔτε τὸ ἀνάστημά του, οὔτε καὶ τὴν ἐνδυμασίαν του.

Ἦλθεν ἐν τούτοις στιγμή, καθ' ἣν ἐφαίνετο ὅτι ὁ ἄγνωστος δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ διαφύγῃ, ἀν μὴ τὴν καταδιώξιν ἀλλὰ καὶ τὸ βλέμμα. Ὀλίγον περαιτέρω τὰ δένδρα ἐξέλειπον, καὶ ἡ ἰδὸς ἀνελίσσετο φωτεινοτάτη, ὁ δὲ Νοέλ προσεῖχεν ἀτενής, ἀναμένων νὰ ἴδῃ τινὰ παρερχόμενον. Ἄλλ' οὐδεὶς ἐφάνη.

Εἶχε λάβει λοιπὸν ὁ φεύγων ἄλλην διεύθυνσιν, καὶ ὁ Νοέλ προβαίνων πάντοτε, ἐφθασεν εἰς ἀτραπὸν ἀδιέξοδον, ἧς ἔφρασε τὸν μυθὸν θύρα κηποπαῖα ἐλύσασα τὴν προσοχὴν του. Ἐκεῖ μόνον προδήλως ἠδύνατό τις νὰ καταφύγῃ, καὶ ὅμως οὐδεὶς ὑπῆρχεν.

Τὸ πρᾶγμα μετεῖχε θαυμασίου, καὶ ὁ νεαρὸς τεχνίτης ἀπέμεινεν ἐνεός. Ἄλλ' ὅμως δὲν ἦτο ἄνθρωπος νὰ μείνῃ ἐπὶ πολὺ ἀδρανής, καὶ συνῆλθε ταχέως ἐκ τῆς καταπλήξεως.

— Διάβολε! εἶπεν· ἀδύνατον νὰ ἐπέταξε αὐτὸς ὁ κατεργάτης! Ὡς τὸ καθαρίσω τὸ πρᾶγμα. Παρατηρήσας δὲ πρὸ αὐτοῦ τοῖχον ὑψηλὸν ἐξ ἧς ἐπτά πόδας, οὐτινος ἡ κορυφὴ παρῆιχε πολυλαχοῦ ἰχνη ἀναβάσεως.

— Ἀπ' ἐκεῖ θὰ ἐπήδησεν! εἶπε.

Μετὰ ῥώμης δὲ καὶ εὐκινήσιας, αἵτινες κατεδείκνυν μακρὰν ἄσκησιν τῆς γυμναστικῆς, ὥρμησεν ἐπὶ τὴν κορυφὴν τοῦ τοίχου κ' ἔδραξεν αὐτὴν διὰ τῶν ἄκρων δακτύλων του. Εἶτα δέ, ἐντεινὼν τοὺς βραχίονάς του, ὑψώθη ὑπεράνω τοῦ τοίχου, καὶ παρετήρησεν.

Κάτωθεν αὐτοῦ ἐξετείνεται κῆπος μεγαλοπρεπῆς, τετράγωνος τὸ σχῆμα, φρασσόμενος κατὰ τὰς τρεῖς αὐτοῦ πλευράς ὑπὸ πυκνῆς δενδροφυτείας· κατὰ τὸ βάθος δέ, ἐπὶ τῆς τετάρτης πλευρᾶς, ἐφαίνετο ὠραία κατοικία, ἧς ἡ πρόσοψις ἦν ἐστραμμένη πρὸς τὴν πόλιν. Μάτην ὅμως ὁ Νοέλ ἠρεύνεσε διὰ τοῦ βλέμματός τας συμμέτρους καὶ ἁμμοστρώτους αὐτοῦ δενδροστοιχίας. Ὡς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ καὶ κατὰ τὴν ἀδιέξοδον ἀτραπὸν, οὐδεὶς ἐφαίνετο.

Ἐθεώρησε μετ' εὐχαριστήσεως τὸν παιδρὸν ἐκείνον περίβολον, ὅστις ἤσκει ἐπ' αὐτοῦ ἴδιον ὅλως γόητρον, ἀλλ' ἡ θεωρία αὐτοῦ δὲν διήρκεσε μακρόν.

— Περιέργον! ἐψιθύρισε. Τί νὰ ἔγεινεν ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος! εἶνε ἀλήθεια, ὅτι κάτω ἀπὸ αὐτὰ τὰ δένδρα... ἄς ἦνε! Ὡς εἶνε κανένα παιδί τοῦ δρόμου, καὶ ἤλθε νὰ κλέψῃ τ' ἀχλάδια τῶν κυριῶν Δυχαμέλ. Κ' ἐγὼ τί κάμνω ἐδῶ; ὥραϊον θὰ ἦτο νὰ μ' ἐβλεπαν.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔπεσεν ὀρθίως ἐπὶ τῆς ἀτραποῦ.

— Χωρὶς ἄλλο αὐτὸ εἶνε, ὑπέλαβεν. Ὅπως δῆποτε, ἀν τύχῃ κανὲν δυστύχημα εἰς τὴν οἰκίαν Δυχαμέλ, θὰ ἐνθυμηθῶ τὸ σημερινὸν συμβάν.

Καὶ ἀνέλαβε τὸν δρόμον του.

Β'.

Ἡ μεγάλη οἰκία

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ Νοέλ εἰσῆρχετο πάλιν εἰς τὴν ἐπαρχιακὴν ὁδόν, ἐκείθεν τῆς Βωθραί.

Διήρκει ἔτι τὸ λυκόφως, ἄλλως δὲ ὁ νέος τεχνίτης ἐγνώριζε κάλλιστα τὰ μέρη, καὶ οὐδεμίαν ἠσθάνετο ἀμνηχανίαν. Προῦχώρησεν οὕτω πρὸς ἁμπελον παρακειμένην εἰς τὴν δημοσίαν ὁδὸν καὶ χωρίζομένην ἀπ' αὐτῆς δι' αἵμασις, περιήγαγε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν εἰς μεγάλην ἔκτασιν ἀναπτυσσομένων κλημάτων, κ' ἐμελλεν ἴσως νὰ φωνήσῃ, ὅτε ὀξεία φωνή, ὡς παιδίου, ἠκούσθη πλησίον του, προσφωνοῦσα παιδρῶς:

— Καλησπέραν, Κύριε Νοέλ!

Συγχρόνως δὲ ὁ λαλῶν ἠγέρθη ὅπισθεν τοῦ φράκτου, ὅπου κατέκειτο, καὶ ἀνεπτύχθη εἰς ὕψος ὡς μακρὸς τις πάσσαλος, ὑπερκύπτων τοῦ ἐδάφους. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ὁ Ἰωάννης Ῥεβού, ὁ ἀσπαλακοθήρας, ἦτο ὑψηλός, λεπτός καὶ ἰσχυρός, τοσοῦτον ὥστε ἡ ἐφεστρίς αὐτοῦ καὶ ὁ πῖλος ἐφαίνοντο ὡς τὰ παλαιὰ ἐκεῖνα ράκη, δι' ὧν περιβάλλουσι τοὺς σταυροειδῆς πασσάλους πρὸς ἀποτροπὴν τῶν πτηνῶν. Ἡ ὠχρὰ κοιλοπάρειος μορφή του ἦτο σχεδὸν ἀγένειος, καὶ τοι ὁ ἀνὴρ ἦτο πλέον ἢ τριακοντούτης, εἶχεν ὅμως χρηστὸν καὶ πρᾶον τὸ ἦθος.

Ὁ ἀσπαλακοθήρας ἐθεώρει τὸν Νοέλ μετὰ στοργῆς.

— Καλησπέραν Γιάννη, εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ μηχανικός. Ἐκαμὲς δουλειὰν σήμερον;

— Ἀρκετὰ, κύριε Νοέλ, ἀρκετὰ... βγῆκαν κάμποσα σήμερα· ἡ γῆ ἔχει βλέπετε ὑγρασία, κ' ἐπίασα καμμιά εἰκοσαριά ἀπ' αὐτὰ τὰ ζωντόβολα. Εἰκοσιπέντε λεπτὰ τὸ κομμάτι, τὴν δουλειά μας τὴν ἐκάμαμε, νᾶχῃ δόξαν ὁ θεός. Αἶ... νὰ ἤμουν κ' ἐγὼ δυνατὸς καὶ γραμματισμένος· ὅταν τουλόγου σας...

— Τί σημαίνει αὐτό! Κάμνει καθεὶς ὅ,τι ἡμπορεῖ, αὐτὸ φθάνει. Ἄλλ' ἐνῶ κυνηγοῦσες τὰ

τυφλοπόντικα, θά εἶχες, πιστεύω, τὸν νοῦν σου καὶ εἰς τὸν δρόμον.

— Ἐννοεῖται. Ἀφοῦ μοῦ τὸ συστήσατε τοῦ λόγου σας, καλλίτερα εἶχα νὰ χάσω μισὴ δουζίνα κομμάτια. Νὰ σὰς εἰπῶ, λοιπόν...

Καὶ ὠνόμασε ταχέως πάντας, ἄνδρας καὶ γυναῖκας, ὅσοι ἀπὸ πρῶϊας εἶχον διαβῆ τὴν ὁδόν. Ἄλλ' ὁ Νοέλ δὲν ἐφάνη εὐχαριστηθεῖς.

— Ἀρχίζω νὰ φοβοῦμαι, ἀγαπητέ μου Ἰωάννη, ὑπέλαβεν, ὅτι δὲν θὰ κατορθώσωμεν οἱ τρεῖς μας ν' ἀνακαλύψωμεν τοὺς κακούργους, οἱ ὅποιοι μᾶς κάμνουν τόσην ζημίαν. Δὲν πρέπει ὅμως καὶ ν' ἀπελπισθῶμεν. Εἶσαι βέβαιος λοιπόν, ὅτι δὲν ἐπέρασεν ἀπ' ἐδῶ ἄλλος κανεὶς;

Ὁ ἀσπαλακοθήρας ἐγέλασε.

— Αἱ, αἱ! κύριε Νοέλ, εἶπεν ἀφελῶς ἀστειεύμενος, ἴσως ἐπέρασαν ἄλλα πρόσωπα...

— Ποιοί;

— Οἱ ὠραῖοι κύριοι τοῦ Πύργου... Τοὺς εἶδα, εἶνε μία ὥρα, κ' ἐπήγαιναν μὲ τὸ ἀμάξι των εἰς τὰς συγγενεῖς των, τὰς κυρίας Δυχαμέλ, ὅπου εἶνε ἀκόμη.

Καὶ ὁ γέλως αὐτοῦ ἀπέληξεν εἰς ἀσθματικὸν τινα ῥόγγον.

Ὁ Νοέλ δὲν ἐφάνη νοστιμειθεὶς τὴν ἀστεϊότητα τοῦ Ἰωάννου, ἡ δὲ ἄρρενωπὴ καὶ ὠραία μορφή του ἐσκυθρόωπε.

— Ναί, ναί, εἶπε δυσχεραίνων πως, λέγουν ὅτι ὁ υἱός, ὁ κύριος Ἐκτωρ Λοβεδύ, θὰ ἦτον πολὺ εὐχαριστημένος νὰ νυμφευθῇ τὴν ἐξαδέλφην του Ἀδριανήν, τὴν πλουσιωτέραν νύμφην τῆς ἐπαρχίας... Ἄλλ' ὁ θεὸς νὰ φυλάξῃ καὶ τὴν χήραν καὶ τὴν κόρην τοῦ καλοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου, τοῦ μακαρίτου Δυχαμέλ, ἀπὸ τὰς παγίδας τῶν ὑπερηφάνων αὐτῶν παρισινῶν.

Μετὰ στιγμιαίαν δὲ σιωπηλὴν σκέψιν,

— Ἀναβλεπώμεθα, Γιάννη, εἶπεν ἀφηρημένος. Ἐγὼ ἐπιστρέφω εἰς τὸ σπίτι. Ἐχε πάντοτε τὰ μάτια σου ἀνοικτά, καὶ ἂν τυχὸν φανῇ που πυρκαϊά, ἔξυρετε, ἐμπρὸς ὅλοι, ἀμέσως.

Τείνων δὲ τὴν χεῖρα ὑπὲρ τὴν αἵμασιάν ἐσφιγξε τὴν χεῖρα τοῦ Ἰωάννου. Οὗτος ἐμόρφασεν ἐλαφρῶς, καὶ

— Χαρὰ 'ς τὸ χέρι, κύριε Νοέλ! εἶπε μετὰ θαυμασμοῦ. Αἱ! σεῖς τᾶχετε ὅλα. Εὐμορφιά, ἐξυπνάδα, προκοπή, .. καὶ εἴσθε καὶ μηχανικός! Αὐτὸ θὰ πῇ τύχη! Καὶ δι' αὐτὸ σὰς ἀγαποῦν ὅλοι... πρῶτος ἐγώ, μ' ὅλην μου τὴν καρδιά, καὶ ἡ μητέρα μου τὸ ἴδιο .. Μᾶς κάματε τόσα καλά...

— Εἶνε περιττὸν νὰ ὁμιλῇς δι' αὐτὰ τὰ πραγματά, Γιάννη, εἶπεν ὁ Νοέλ ἀποτόμως. Χαιρετίσματα εἰς τὴν μητέρα σου... καὶ θὰ ξαναῖθωμεν πάλιν.

Ἀπεμακρύνθη δὲ κατευθυνόμενος πρὸς τὴν

πόλιν, ἥς διεφαίνοντο αἱ πρῶται οἰκίαι ἐν μέσῳ τῆς ἐσπερινῆς ὁμίχλης.

Θὰ ἔλεγε τις, βλέπων αὐτόν, ὅτι νέα τις ἀνησυχία προσετέθη εἰς τὰς ἄλλας ἀνησυχίας του. Τὸ βῆμά του ἦτο ταχύ, κ' ἐθεώρει ἀπλήστως δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, καίτοι οὐδεμίαν ἡδύνατο νὰ ἔχῃ ἐλπίδα νὰ συναντήσῃ τὸν ἐμπρηστήν.

Μετ' ὀλίγον ἐφθασεν εἰς πάροδον φυτευμένην ἐκατέρωθεν δι' ὠραίων φιλλυρῶν, ἣν ἐκάλουν πομπωδῶς *Λεωφόρον* οἱ κάτοικοι τοῦ Βωβραί. Ὁ περίπατος ἐκεῖνος ἦτο ἔρημος, ὥς εἶνε συνήθως οἱ περίπατοι τῶν μικρῶν πόλεων, ἐκράτει δὲ ἡδὴ σκότος ὑπὸ τὰ δένδρα, καὶ τοι ἀπὸ τοῦ φυλλώματος ἡκούοντο τὰ ἔσχατα κελαδήματα τῶν στρουθίων. Ὁ Νοέλ ἠκολούθησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὴν πάροδον αὐτήν, ὅπου τὸ χόρτον ἐπνίγει τὸν κρότον τῶν βημάτων του, κ' εὐρέθη τέλος ἐνώπιον μεγάλης οἰκίας, χωριζομένης ἀπὸ τῆς δημοσίας ὁδοῦ διὰ σιδηροῦ κιγκλιώματος, ἀπολήγοντος εἰς ἐπιχρύσους λόγχας, καὶ δι' αὐτῆς κοσμουμένης ὑπὸ ἀνθοδόχων κιβωτίων.

Ἡ οἰκοδομὴ αὕτη ἦτο ἀκριβῶς ἡ οἰκία Δυχαμέλ, ἣν εἶχεν ἰδεῖ ὁ Νοέλ ἐξ ἄλλης ὀψεως, ὅτε ἀνερριχθῇ ἐπὶ τὸν τοῖχον τοῦ κήπου, καὶ ἦν ἐκάλουν οἱ ἐν τῇ πόλει *Μεγάλην Οἰκίαν*. Ἐγνώριζε δ' αὐτὴν ἀπὸ μακροῦ, διότι εἶχεν ἐργασθῇ ἐκεῖ κατὰ παραγγελίαν τοῦ ἰδιοκτῆτου, ἀποθανόντος ἐξ ἀποπληξίας πρὸ ἐξ μηνῶν κ' ἐπιδειξάντος πάντοτε μεγάλην συμπάθειαν πρὸς τὸν δεξιὸν τεχνίτην. Ἀλλὰ τὴν προσοχὴν του εἴλκυεν ἰδίως ἄμαξα ἐξευγμένη εἰς δύο πολυτίμους ἵππους καὶ σταθμεύουσα πρὸ τῆς θύρας, εἶτα δὲ ὁμιλος προσώπων συνομιλούντων ἐν τῇ αὐτῇ καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο ν' ἀποχωρισθῶσιν.

Τὸν ὁμιλον αὐτὸν ἀπετέλουν δύο κυρίαι καὶ δύο κύριοι. Αἱ κυρίαι ἐφαίνοντο οἰκοδέσποιναι προπέμπουσαι ξένους, ἦσαν δὲ ἀληθῶς ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὴς Δυχαμέλ, ἀμφότεραι μελανέιμονες. Οἱ ἐπισκέπται ἦσαν ὁ Κ. Λοβεδύ, τραπεζίτης ἐν Παρισίοις, καὶ ὁ υἱός του Ἐκτωρ, κομψευτὴς πρῶτης δυνάμεως, ἀγραυλοῦντες ἀμφότεροι ἐν τῷ πύργῳ Βλινύ, μίαν λεύγαν μακρὰν τῆς Βωβραί. Ὁ μὲν γαμβρός, ὁ δὲ ἀνεψιὸς τῆς χήρας κυρίας Δυχαμέλ, ἐπενθηφόρουν μὲν ἐπίσης καὶ οἱ δύο ἄλλ' ἦσαν ἐν τούτοις ἱκανῶς ζωηροὶ καὶ εὐδιάθετοι.

Ὁ Νοέλ σταματήσας ὑπὸ δένδρον τῆς λεωφόρου, παρετήρει κατηφῆς τὸν Κ. Ἐκτορα, διαλεγόμενον οἰκειῶς καὶ ταπεινῇ τῇ φωνῇ μετὰ τῆς νεαρᾶς ἐξαδέλφης του.

Ἡ Δεσποινὴς Ἀδριανὴ Δυχαμέλ ἦτο χαριστάτη ξανθὴ κόρη, ἥς ἡ λευκότης ἀνδεδείκνυτο ἐτι μᾶλλον ὑπὸ τὰ μελανὰ της ἐνδύματα, ἡ δὲ καλλονή, χάρις εἰς τὸν ἐξοχικὸν βίον, ἐθαλλε πλήρης ζωῆς. Καὶ εἶχε μὲν ἡ δροσερὰ καὶ κανονικὴ της μορφή ἐλαφρὰν τινα ἐκφρασίν ὑπερ-

φρανίας, ὀφειλομένην ἴσως εἰς τὴν ταπεινότητα καὶ κολακίαν αἰτινες περιστοίχιζον αὐτήν· ἀλλ' οἱ προσηνεῖς καὶ ἱλαροὶ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐμετρίαζον τὸ μικρὸν αὐτὸ ἐλάττωμα, ἀποτέλεσμα κακῆς μάλλον ἀνατροφῆς ἢ φυσικῆς κακίας. "Αν εἴς τὰ λοιπὰ τῆς προτερήματα προστεθῇ ὅτι ἡ Ἀδριανὴ ἦτο ἡ μόνη κληρονόμος κτηματικῆς περιουσίας πολλῶν ἐκατομμυρίων, εὐκόλως ἐννοεῖται πόσον ἐπιζήτητος πρέπει νὰ ἦτο παρὰ τῶν ἐπιγὰμων νέων, καὶ πόσον αὐτὸς ὁ εὐγενῆς τῆς ἐξάδελφος, καίτοι παρισινός, πῦχετο νὰ νυμφευθῇ τὴν ὠραίαν ἀγρότιδα.

Ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ, ὡς εἵπομεν, προέπεμπον τοὺς συγγενεῖς αὐτῶν μέχρι τῆς κιγκλιδωτῆς θύρας, ὅπου ἀνέμενον ἡ ἄμαξα, ἐνῷ δὲ οἱ νέοι ἔμενον ὀπίσω, ὁ πατὴρ Λοβεδύ, παλαιὸς καλλωπιστής, μεγαλοφώνως λαλῶν καὶ εὐθελαν ὑποκρινόμενος, ἔλεγεν εἰς τὴν κυρίαν Δυχαμέλ.

— Σὰς λέγω καὶ πάλιν, ἀγαπητή μου Λουίζα, δὲν εἰμπορεῖτε νὰ μένετε διαρκῶς φυλακισμένη μετὴν Ἀδριανῆν εἰς τὴν πένθιμον αὐτὴν κατοικίαν, ἡ ὁποία ὁμοιάζει μετὰ μοναστήριον ἢ μετὰ φυλακὴν. Θέλω νὰ σὲ διασκεδάσω ὀλίγον, καὶ πρέπει νὰ ἔλθῃτε νὰ περάσετε ὀλίγας ἡμέρας μαζί μου εἰς τὸν πύργον Βλινύ, νὰ ἰδῇτε κόσμον... "Οταν ἡγόρασα πέφυσιν αὐτὸ τὸ κτῆμα ἀπὸ τὸν ἐξαίρετον γυναικάδελφόν μου, τὸν σύζυγόν σας, ἐσυμφωνήθη νὰ τὸ θεωρῇτε πάντοτε ὡς κτῆμά σας, καὶ ἐννοῶ νὰ σὰς ὑποδεῖξω ἐκεῖ... Ἐλάτε!.. εἴμεθα σύμφωνοι; νὰ σὰς στείλω τὴν ἄμαξάν;

Ἡ Κυρία Δυχαμέλ, γυνὴ ἀγαθὴ, ἀπλοῦς ἔχουσα καὶ εἰλικρινεῖς τοὺς τρόπους, ἔδωκεν ἀπάντησιν μὴ ἀκουσθεῖσαν.

— Νόμιμον πένθος! ἀπαιτήσεις κοινωνικαί! ὑπέλαβεν ὁ τραπεζίτης. Καὶ δὲν τὸν ἡγάπων ἐγὼ, νομίζετε, τὸν πτωχὸν αὐτὸν Δυχαμέλ; "Ητο περισσώτερον παρὰ γυναικάδελφός μου, ἦτο φίλος μου, καὶ ἡ μνήμη του μοῦ ἦτο προσφιλεστάτη... ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε λόγος ν' ἀφίσω τὴν χήραν του καὶ τὴν κόρην του νὰ τήκωνται ἀπὸ τὴν λύπην καὶ τὰ δάκρυα... Ἐλάτε! σκεφθῆτε, καὶ θὰ τὸ ἀποφασίσετε ἐπὶ τέλους... Καὶ ὁ Ἐκτωρ, εἶμαι βέβαιος, τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχει.

— Δὲν εἶνε ζήτημα, πάτερ μου, ἀπήντησε ζωηρῶς ὁ Ἐκτωρ, κ' ἐλπίζω ὅτι ἡ Ἀδριανὴ θὰ ὑποστηρίξῃ τὰς παρακλήσεις μας.

Οἱ συνδιαλεγόμενοι εἶχον φθάσει ἐν τούτοις τὴν θύραν, καὶ οἱ κύριοι ἀπαχαιρέτισαν, ὁ δὲ Ἐκτωρ, ὅστις συνήθειαν εἶχε νὰ ἐλαύνῃ μόνος του, ἔδραξε τὰ ἡνία τῶν ἵππων, ἐνῷ ὁ τραπεζίτης ἀνέβριχάτο κοπιωδῶς εἰς τὴν ἄμαξάν.

Ὁ νέος Λοβεδύ προσέκλινεν ἔτι τὸ τελευταῖον πρὸ τῶν κυριῶν, αἰτινες ἴσταντο κατὰ τὴν εἰσόδον τῆς αὐλῆς, καὶ ἐκροτάλισε διὰ τῆς γλῶσ-

σης ἵνα κινήσῃ τοὺς ἵππους. Ἀλλὰ τὰ ζῶα ἠνώρθωσαν τὰ ὠτά των, ἀντέστησαν, καὶ δὲν ἐκινήθησαν.

— Διάβολε! τί ἔχουν; ἐφώνησεν ἀγανακτῶν ὁ υἱὸς Λοβεδύ.

— Ὁ κοκκίνης σκιαζεται, ἀπήντησεν ὁ ὑπηρέτης. Ἐκεῖ κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα εἶνε κάποιος ποῦ τὸν φοβίζει.

Ὁ Ἐκτωρ ἐθεώρησε πρὸς τὴν ὑποδειχθεῖσαν διεύθυνσιν καὶ διέκρινε τέλος τὸν Νοέλ.

— Τί διάβολο κάμνεις αὐτοῦ, ἐσύ; ἀνέκραξε μὴ γνωρίζων ἀκριβῶς εἰς τίνα ἀπετείνεται. Ἐλα, τράβα γρήγορα, ... δὲν βλέπεις ὅτι τρομάζεις τ' ἄλογό μου;

Ὁ Νοέλ ἐπλησίασε βραδέως. Ἦτο κάτωχρος ἐξ ὀργῆς, ἀλλ' ἠρώτησεν ἐν τούτοις μετὰ πολ-λῆς ἡρεμίας.

— Εἰς ἐμέ ὁμιλεῖτε τοιουτοτρόπως, κύριε; Εἶμαι ἐπὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ, ... ἔπειτα ἔχω καὶ νὰ εἰπῶ δύο λέξεις τῆς κυρίας Δυχαμέλ.

— Σ' τὴν ὀργήν, ὑπέλαβεν ἀλαζύνως ὁ μωρὸς νεανίας, τὰς λέξεις μίαν ἄλλην ὦραν. Τράβα! σοῦ εἶπα.

— Ἐλα, ἔλα, Ἐκτορ θυμοειδέστατε, διέκοψεν ὁ πατήρ, θὰ πιασθῇς τώρα μετὰ τοὺς ἀνθρώπους; Νά! τὸ ἄλογο ἡσύχασε, ... πηγαίνωμεν!

Ὁ Ἐκτωρ ἐκρότησε τὴν μάστιγα, καὶ ἡ ἄμαξα ἐκίνησε χωρὶς ἄλλης δυσκολίας. Ὅτε δὲ παρῆλθε πρὸ τοῦ Νοέλ, ὁ νέος Λοβεδύ ἠτένισε ἐπ' αὐτὸν ἐμπαικτικὸν βλέμμα, καὶ εἶπε λέξεις τινὰς, σαρκαστικὰς βεβαίως, διότι πατήρ καὶ υἱὸς διεβράχθησαν εἰς γέλωτα.

Ὁ Νοέλ, βιαίως ἐξοργισθεὶς, πολλὴν ὀρεξίν εἶχε νὰ ζητήσῃ λόγον τῆς αὐθαδείας ἐκείνης· ἀλλ' ἡ ἄμαξα ἦτο ἤδη μακρὰν, ἄλλως τε τί ἡδύνατο αὐτός, μικρὸς καὶ ταπεινός, κατὰ πλουσίων καὶ ἰσχυρῶν; Ἐμενε λοιπὸν τεταραγμένος καὶ σκυθρωπὸς εἰς τὴν θέσιν του.

Ἐνδοθεν τῆς κιγκλίδος ἐθεώρουν αὐτὸν αἱ κυρίαι Δυχαμέλ. Ἡρυθρίασε κ' ἐχαιρέτισε σιωπηλός, ἡτοιμάζετο δὲ ν' ἀπομακρυνθῇ, ὅτε ἡ μήτηρ εἶπεν εἰς αὐτὸν προσηνῶς:

— Μὴν συνερίζεσθε τοὺς λόγους τοῦ ἀνεψιοῦ μου, κύριε Νοέλ· εἶνε ἀπερίσκεπτος νέος. Ἀλήθεια, ἐδὼ ἤρχεσθε; εἴχατε τίποτε νὰ μοῦ εἰπῇτε;

— Μάλιστα κυρία. Πρὸ καιροῦ ἤθελα νὰ σὰς ἐκμυστηρευθῶ κάτι περὶ... Πρόκειται περὶ μίας ἐργασίας τὴν ὁποίαν ἔκαμα κατὰ παραγγελίαν τοῦ μακαρίτου... ἀλλὰ μετὰ συγχωρεῖτε, προσέθηκε δι' ἡλλοιωμένης φωνῆς, ἐπιστρέφω μίαν ἄλλην ἡμέραν διότι αὐτὴν τὴν στιγμὴν...

— Ὅπως ἀγαπᾷς, παλληκάρι μου, ἀπήντησεν ἡ ἀγαθὴ γυνή.

Καὶ στηριχθεῖσα ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς Ἀδριανῆς ἐτράπη μετ' αὐτῆς πρὸς τὸν οἶκον. Ἡ

νεάνις ἐπεστράφη πολλάκις ἐνῶ ἐβάδιζεν, ἀλλ' ὁ Νοὲλ ἐνόμισεν ὅτι ἐπὶ τῆς χαριεστάτης ἐκείνης μορφῆς ἐβλεπε σαρκαστικὸν μειδίαμα πολὺ πικρότερον δι' αὐτὸν ἢ ὁ χλευαστικὸς γέλως τῶν ἄλλων.

Ἄμα ὡς ἠφάνισθησαν ἡ μήτηρ καὶ ἡ κόρη, ἀπεχώρησε πάλιν ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν δένδρων.

— Τί ταπεινῶσις! ἐπιθύρισε κ' ἐνώπιόν της μάλιστα! Καὶ τί εἶμαι δι' αὐτήν; Εἰς ἀσήμαντος ἀνθρώπος, ζῶν ἀπὸ τὴν ἐργασίαν μου, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπερηφάνεια βεβαίως θὰ τῆς φαίνεται ἀστεία.

Καὶ ὑπέλαβε μετὰ μικρόν, μὴ αἰσθανόμενος ὅτι ἐμεγαλοφώνει.

— Ἐπειτα, διατὶ τάχα ἡ ὥραία καὶ πλουσία αὕτη κόρη, τὴν ὁποίαν θαυμάζει ὁ ὅλος ὁ κόσμος, νὰ μὲ διακρίνῃ μεταξὺ τοῦ πλήθους; Ποία μου ἀξία ἡ ποία ὑπηρεσία μου θὰ εἴλκυε τὴν προσοχὴν της; Εἶνε τόσον μακρὰν μου, τόσον.. ὥστε τίποτε δὲν δύναται νὰ μὲ φέρῃ πλησίον της.. τόρα μάλιστα, ὅτε ἔγεινα γελοῖος ἐμπρὸς της.. Ἄχ! πῶς ἤθελα νὰ εἶχ' ἀποθάνει!

Γέλως σαρδόνιος ἠκούσθη αἰφνης ἐγγύς του.

— Μπᾶ! εἶπε φωνὴ γυναικεία, ἀπ' αὐτὸ δὲν πεθαίνει κανεὶς. Ὅταν μ' ἐδίωξε μένα ὁ πατέρας μου, ὅταν πέταξε τὸ παιδάκι μου εἰς τὸν οὐρανόν, ἤθελα κ' ἐγὼ ν' ἀποθάνω... ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσα.. Λέγουν πῶς εἶμαι τρελλή... ψεύματα!.. Ἐχῶ τὰ λογικά μου καλλίτερα ἀπὸ πολλοὺς, ποὺ νομίζουν πῶς εἰν' ἐξυπνοί.

Καὶ ἤρχισε πάλιν ὁ γέλως.

Ὑπὸ τὸ ἔσχατον τοῦ λυκαυγοῦς φῶς κατώρθωσεν ὁ Νοὲλ ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν γυναῖκα ἣτις ἀπαρτήρητος εἶχεν εὐρεθῇ πλησίον του. Ἦτο γυνὴ τριακονταετὶς περίπου καὶ παραδόξως ἐνδεδυμένη. Ἐπὶ τῆς ἡλιοκαοῦς μορφῆς της ἐφαίνοντο ἐτι ἵχνη καλλονῆς, ἀλλ' αἱ λυπαί, οἱ κόποι καὶ ἡ πτωχεΐα ἴσως εἶχον καταστρέψει τοὺς χαρακτῆράς της, καὶ τὸ ἀπλανὲς βλέμμα τῶν πρασινωπῶν ὀφθαλμῶν της ἐνέπνεεν ἀόριστόν τινα φόβον. Ἡ κόμη της ἦτο κομμένη κοντὴ, ὡς τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὸν ἀχύρινον αὐτῆς πέτασον ἐκόσμου ἀνθη τῶν ἀγρῶν νεόκοπα.

Ἡ γυνὴ αὕτη, γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα Φακινέτας, εἶχε λυπηρὰν ἱστορίαν. Κόρη εὐπόρου γεωργοῦ τῶν περιχώρων, εἶχεν ἀπατηθῇ ὑπὸ ἀνδρὸς οὕτινος ἀπέκρυπτε τὸ ὄνομα. Διωχθεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ πατρὸς της ἐπάληθη ἐπὶ τινα χρόνον εἰς τὴν χώραν καὶ κατέστη μήτηρ παιδίου, ὅπερ ἐλάτρευεν, ἀλλ' ὁ μικρὸς υἱὸς της ἀπέθανε τυχαίως αἰφνίδιον θάνατον, καὶ ὁ νοῦς τῆς Φακινέτας δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστῇ εἰς τοιοῦτους κλονισμούς. Ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν ἡ ταλαίπωρος γυνὴ ἦτο ἐντελῶς παράφρων. Ἀλλ' ἐ-

πειδὴ ἦτο ἐντελῶς ἀβλαβής, καὶ ὑπηρετικὴ μάλιστα κατ' ἴδιον τρόπον, οἱ ἐν τῇ πόλει ἐδείκνυντο ἀγαθοὶ πρὸς αὐτὴν καὶ εὐμενεῖς.

Ἄλλως δὲ εἶχεν ἀπὸ τινος βελτιωθῇ ἡ τύχη της. Ἀπολέσασα τὸν πατέρα της, εἶχε κληρονομήσει ὀλίγα τινα πράγματα ἐκ τῆς πατρικῆς περιουσίας, διατελοῦσα δὲ ὑπὸ κηδεμονείαν ἐζῆ ὡς ὑπότροφος ἀγαθῶν γεωργῶν, οἵτινες ἄφινον αὐτὴν ἐλευθέραν νὰ πλανᾶται κατὰ τὰς ὁρέξεις της.

Ὁ Νοὲλ ἤθελε μεγάλως δυσареσθηθῇ ἀν ἄλλος τις πλην τῆς Φακινέτας εἶχεν ἀκούσει τοὺς λόγους του· ἀλλ' ὡς πρὸς αὐτὴν τὸ πρᾶγμα δὲν εἶχε σπουδαιότητα. Οὐχ ἦττον τῇ εἶπε μετὰ τινος τραχύτητος.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ, Φακινέτα, καὶ διατὶ μὲ κατασκοπεύεις;

Ἐκείνη ἐγέλασε διότι ἐγέλα πάντοτε.

— Καλὰ, ὑπέλαβε, δὲν θέλεις νὰ μάθουν... ἀρκεῖ. Εἰν' εὐμορφὴ ὅμως, ἡ δεσποινὴς Ἀδριανή, αἱ ὥραιότερα ἴσως καὶ ἀπὸ μένα... Ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ πολὺ, διότι εἶνε καλὴ, ... τὴν μητέρα της τὸ ἴδιον, ... εἰν' εὐσπλαγχνικὴ γυναῖκα... Ἀλλ' ἡ Ἀδριανὴ δὲν σὲ καταδέχεται, αἱ; διότι εἶσαι πτωχός; Μὴν ἀπελπίζεσαι, ἐννοία σου! Ἡ ἀγάπη, ὅταν ἔλθῃ, δὲν κυττάζει χρήματα. Ἐγὼ, ἂν εἶχα ἀγαπήσει κανένα πλούσιον, δὲν θὰ ἔχανα ποτὲ τὴν ὑπομονήν μου. Νά! τόρα βλέπεις ἠμπορεῖ νὰ μὲ πάρῃ, ποῦ ἔχω περιουσίαν... Νὰ ἰδῆς, νὰ ἰδῆς! εἶσαι εὐμορφος καὶ θὰ σὲ ἀγαπήσῃ... Ἐμεῖς ἡ γυναικες πάντοτε εἰς τὴν ἀρχὴν κάμνομεν τὴν ἀκατάδεκτην.

Αἱ ἀνοησίαι αὐταὶ ἐπράυναν τὴν ἀλγοῦσαν ψυχὴν τοῦ Νοὲλ πολὺ μᾶλλον ἢ λόγοι φρόνιμοι καὶ παρήγοροι. Ἐμειδίασε καὶ πάλιν ἄκων, καὶ ὑπέλαβεν:

— Ὀνειρεύεσαι, καλὴ μου Φακινέτα; ποῦ σοῦ ἐφάνη ὅτι πλουσία κόρη εἶνε δυνατόν νὰ... ἐγὼ εἶμαι τεχνίτης, οὐδὲ θὰ γείνω ποτὲ μου τίποτε ἄλλο.

— Αἱ! εἶνε βασιλεῖς ποῦ παίρνουν βοσκοπούλαις... Ἐγὼ ξεῖρω ἓνα βασιλέα καὶ μίαν βοσκοπούλα, ... καὶ ὡς τὰ ὕστερα θὰ ἰδοῦμεν...

Αἰφνης διεκόπη εἶχε δὲ τὸ μέτωπον σύνοφρου, τὸ βλέμμα πεπλανημένον καὶ ἡ εὐτράπελος μορφή της ἦτο ἐντελῶς ἡλλοιωμένη. Ἀλλὰ μετὰ μικρόν διερράγη καὶ πάλιν εἰς γέλωτα.

— Ἐρχεσαι νὰ κάμωμ' ἓνα γῦρον μαζὴ, κύριε Νοέλ; ῥώτησεν. Ἐφόρεσα τὸ σκιαδί μου μὲ τὰ λουλούδια... Ὅπου περάσωμεν, θὰ λέγουν: τί χαριτωμένο ἀνδρόγυνο!

Ὁ Νοὲλ ἀπήντησεν ὅτι ἐβιάζετο, καὶ δὲν εἶχεν ὄρεξιν νὰ περιπατήσῃ.

— Ὅπως ἀγαπᾷς, ἀπήντησε φιλοσοφικῶς ἡ παράφρων. Καλλίτερα καὶ σὺ κ' ἐγὼ δὲν

πρέπει νὰ κεντοῦμεν τὴν ζηλοτυπίαν τῶν...
 Ἐπειτα, ἐξηκολούθησεν εἰρωνικῶς, δὲν εἶσαι
 καὶ ἀξιοματικὸς ἐσύ; ἀξιοματικὸς τῶν πυρο-
 σβεστῶν; Βέβαια, βέβαια εἶσαι! Ἄχ, ψυχὴ
 μου, οἱ πυροσβέσται...

Πυροσβέστη, παλληχάρι,
 ποιά, χρυσέ μου, θὰ σέ πάρῃ;

Κ' ἐμακρύνθη ἄδουσα μεγαλοφῶνως.

(Ἐπεται συνέχεια).

ΔΥΟ ΑΝΑΚΤΟΡΑ

(Κερκυραῖκα ἐντυπώσεις)

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε προηγούμενον φύλλον.)

Κάτω, εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα, εἶνε αἱ αἰ-
 θουσαι τῶν διαφόρων γραμματειῶν, ἡ τῆς Βου-
 λῆς καὶ ἡ τῆς Γερουσίας. Στενὴ καὶ μικρὰ ἡ
 τῆς Βουλῆς, διότι καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Ἰο-
 νίου Κράτους δὲν ἦσαν πολλοί. Ἀπλουστάτη
 καὶ αὐτὴ, ἡ ἀπλούστερον ἴσως πασῶν διερρυθμι-
 μένη. Αἱ θέσεις αἱ ἀρκούσαι μόνον ὅπως κάθη-
 νται ἀνέτως οἱ βουλευταί. Εἰς τὸ ἐπιφανέστερον
 μέρος διακρίνεται ἡ θέσις ἐφ' ἣς ἐκάθητο ὁ ἄρμο-
 στῆς, ὅστις παρευρίσκειτο πολλάκις εἰς τὰς
 συνεδριάσεις, ἐπὶ θρόνου φέροντος τὸ αἰώνιον
 ἀγγλικὸν στέμμα, ἔχων παρ' ἑαυτῷ δεξιόθεν
 καὶ ἀριστερόθεν ἐπὶ μικροτέρων θρονίσκων τὸν
 πρόεδρον τῆς Βουλῆς καὶ τὸν πρόεδρον τοῦ ἄλ-
 λου κοινοβουλευτικοῦ σώματος τῆς Ἑπτανήσου,
 τοῦ καλουμένου προκαταρκτικοῦ συμβουλίου.
 Ὅλῃγει θέσεις διὰ τοὺς στενογράφους. Καὶ ἄνωθεν
 μικρὰ τινα θεωρεῖα διὰ τὸν λαόν. Ἄλλ' ἡ μι-
 κρότης τῆς αἰθούσης καὶ ὁ περιωρισμένος ἀριθ-
 μὸς τῶν ἀντιπροσώπων δὲν ἀπέκλειον τὴν ζωὴν
 ἀπὸ τῆς συνελεύσεως. Θορυβωδέσταται ἐγίνοντο
 πολλάκις αἱ συζητήσεις καὶ θυελλώδεις συνεκρο-
 τοῦντο συνεδριάσεις καὶ ἀνεμιγνύοντο ἐνίοτε
 εἰς αὐτὰς ὡς παρ' ἡμῖν τ' ἀκροατήρια, ἰδίως
 ὅταν ἡκούοντο λόγοι θερμοὶ καὶ προτάσεις ὑπὲρ
 τῆς μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος ἐνώσεως, ἧς τὸ ψή-
 ρισμα διακρίνεται ἐν πολυτελεῖ πλαισίῳ ἐφ' ἑνὸς
 τῶν τοίχων, καὶ πλέον τοῦ ἐνὸς ρήτορες ἀληθεῖς ἀνε-
 δειχθησαν ἐν αὐτῇ. Διότι οἱ κοινοβουλευτικοὶ θερμοὶ
 ἀνέκαθεν ἐλειτούργουν, ἄφ' ὅτου ἔγινε τὸ πρῶτον
 ἑπτανησιακὸν σύνταγμα, ἐν τῷ μικρῷ κράτει,
 καὶ μ' ὅλην τὴν πίεσιν καὶ τὰς παρανομίας τῶν
 ἐκάστοτε δεσποτῶν ἐνησκούντο ἐλευθέρως, καί-
 τοι ὑπὸ πρωτότυπον καὶ μόνον ἐδῶ ἀπαντῶμενον
 περίεργον σύστημα.

Ἄλλ' ἡ πασῶν ἐπιβλητικωτέρα καὶ μᾶλλον
 ἀξιοθέατος εἶνε βεβαίως τῆς Γερουσίας ἡ αἴθουσα.
 Δὲν ἤξεύρω διατί, ἀλλὰ μόλις ἐπάτησα τὸν οὐ-

δὸν τῆς ἑκάμα ἀκούσιον κίνημα ν' ἀποκαλυφθῶ.
 Ὅλοι οἱ κατὰ καιροὺς πρόεδροι αὐτῆς παρίσταν-
 ται ἐκεῖ, ὡς ἔμψυχοι εἰς μεγάλας καὶ καλ-
 λίστας εἰκόνας, διαστάσεων σχεδὸν ἡμίσεος φυ-
 σικοῦ μεγέθους, καλυπτούσας πάσας τὰς πλευράς,
 σεβαστοὶ καὶ ἀξιοπρεπεῖς, μὲ τὰς παλαιὰς καὶ
 ἰδιορρυθμοὺς ἐνδυμασίας τῶν, μὲ τὰ στήθη αὐτῶν
 τὰ πεφορτωμένα διὰ παρασῆμων, μὲ τὰ ἐξυρι-
 σμένα αὐτῶν πρόσωπα ἢ τὰς μακρὰς παρα-
 γναθίδας. Μορφαὶ διακεκριμένοι, παραστήματα
 ἀνδρικώτατα, ἥθος κυριαρχικόν, εὐγένεια ἀλη-
 θῆς καὶ οικογενειακὴ ἀπὸ αἰώνων. Ἐχουν δώση
 συνέντευξιν ἐδῶ ὅλοι τῆς Ἑπτανήσου οἱ ἐπιφα-
 νέστεροι πολιτικοὶ ἄνδρες, διπλωμάται ἐπιτή-
 δειοι, κυβερνηταὶ δεξιοί, κοινοβουλευτικοὶ ἱκανό-
 τητες, εἰς ἃς δὲν ἔλειπεν ἴσως ἡ εὐρύτερον στά-
 διον διὰ ν' ἀναδειχθῶσιν ἀληθῶς ἐν μεγάλῳ,
 ἀντὶ νὰ περιορίζωνται, ὡς συνέβαινε κατὰ τὸ
 πλεῖστον, εἰς τὴν πρὸς ἀλλήλους διὰ ραδιοϋργι-
 ῶν καὶ σκευωριῶν περὶ ἐπικρατήσεως πάλιν. Ἐκ
 τοῦ ἐξωτερικοῦ τῶν τοῦλάχιστον ὅλοι δικαιολο-
 γοῦν τοὺς πομπώδεις τίτλους καὶ τοὺς ἱεραρχι-
 κοὺς βαθμοὺς οὓς διεξεδίκουν, ἀποκαλοῦμενοι ὑ-
 ψηλότατοι, ἡ ἐξοχώτατοι, ἡ ἐκλαμπρότατοι, ἡ
 κόμητες, ἡ βαρῶνοι. Περιτρέχουσι γύρω τὴν αἴ-
 θουσαν αἱ εἰκόνας αὐτῶν καὶ φαίνονται ὡς νὰ
 βουλεύωνται ἀκόμη καὶ τὸρα καὶ νὰ δια-
 χειρίζωνται, συνηγμένοι ἐπὶ τὸ αὐτὸ, τὴν ἐξου-
 σίαν τῶν, ἄλλοι ὄρθιοι, ἄλλοι καθήμενοι, σοβα-
 ραὶ καὶ σκεπτικαὶ ὄψεις οἱ μὲν, προσηγεῖς καὶ εὐά-
 ρεστοι φυσιογνωμίαι οἱ δὲ, καὶ ἄλλοι πάλιν συνω-
 φρωμένα ὡς ὑπ' ὀργίλων φροντίδων μέτωπα.
 Καὶ παράκεινται ἢ ἀντικρύζουσιν ἀλλήλους ἐν
 κοινῇ ἀθανασίᾳ νῦν καὶ ὁ κεφαλὴν Μαρῖνος
 Βέγίας καὶ ὁ ζακύνθιος Σολωμὸς καὶ ὁ κερκυ-
 ραῖος Βούλγαρης καὶ ὁ ἐντιμότερος ἐκ Λευκά-
 δος ἐκπότης οἱρ Πέτρος Πετρίτσόπουλος. Καὶ
 ἐπίσης ἐλκύουσι τὸ βλέμμα καὶ ὁ γηραιὸς ζο-
 κύνθιος Φοσκάρδης καὶ ὁ κερκυραῖος Δαμασκη-
 νὸς καὶ οἱ κεφαλῆνες Καροῦσος καὶ Φωκᾶς.
 Καὶ ἰδιαιτέρως ὅπως προκαλοῦσι τοῦ παρατηρη-
 τοῦ τὴν προσοχὴν τοῦ τε «ὑποκλινοῦς, πνευμα-
 τώδους καὶ φιλοδοξοτάτου» ὡς ἐχαρακτήριζεν
 αὐτὸν περιγηγητὴς τις ἰταλὸς τῆς ἐποχῆς του,
 βαρῶνος Ἑμμανουὴλ Θεοτόκη, ατῆς δεξιᾶς
 τοῦ Μαίτλανδ χειρὸς ὡς τὸν ὀνόμαζον, ἡ λευ-
 κὴ μὲ τ' ἀριστοκρατικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς
 μορφῆς, καὶ τοῦ ποιητοῦ καὶ πολιτευομένου κόμη-
 τος Κανδιάνου Ρώμα, πρὸς ὃν λέγεται ὅτι ἀπερ-
 χόμενον ἐκ Ζακύνθου ἵνα προεδρεύσῃ τῆς Γ' με-
 ταρρυθμιστικῆς κληθείσης συνελεύσεως ὁ πατήρ
 του Διονύσιος εἶπεν «Ἡ νὰ κάμης καλὸν, υἱέ
 μου, ἢ νὰ μὴ ζήσης», ἡ ἐμβριθὴς φυσιογνωμία,
 καὶ τοῦ μεταξὺ παρεντιθεμένου ἐν μικροτέρᾳ προ-
 σωπογραφίᾳ μόνον λογίου Ἀνδρέου Μουστοξύδου,
 μὴ χρηματίσαντος μὲν προέδρου τῆς γερουσίας